

Vrchnímu soudu v Olomouci

prostřednictvím

Krajského soudu v Ostravě

Havlíčkovo nábřeží 34

728 81, Ostrava 1

V Ostravě dne 11. srpna 2017

**Ke sp. zn.: 32 ICM 3179/2016
KSOS 25 INS 10525/2016**

Žalobce: **ČEZ Distribuce, a. s.**
IČO: 24729035
se sídlem: Děčín - Děčín IV-Podmokly, Teplická 874/8, PSČ 40502
společnost zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem
v Ústí nad Labem pod spis. zn. B 2145
zastoupená Mgr. Jiřím Lapinem, zaměstnancem, na základě pověření ze
dne 10. 7. 2017, které je přílohou tohoto podání

Žalovaní: **1/ Ing. Lee Louda**, se sídlem Vodičkova 791/41, 110 00, Praha 1,
insolvenční správce dlužníka OKD a.s., IČO: 26863154, se sídlem
Karviná, Stonavská 2179, PSČ 735 06
*právně zastoupen JUDr. Dušanem Dvořákem, advokátem, se sídlem
Hlinky 505/118, 603 00 Brno*

2/ OKD a.s., IČO: 26863154, se sídlem Karviná, Stonavská 2179, PSČ
735 06
*právně zastoupen JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem, se sídlem
Preslova 9, 702 00 Moravská Ostrava*

**Odvolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2017, č.
j. 32 ICM 3179/2016-63; KSOS 25 INS 10525/2016**

I.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2017, č. j. 32 ICm 3179/2016-63, vydaném v insolvenční věci vedené Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016, byl ve výroku I. zamítnut žalobcův návrh, aby soud určil, že dílčí pohledávky žalobce ve výši 5.260.687,50, uplatněné přihláškou ze dne 29. 6. 2016, v rámci insolvenčního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2015, na majetek dlužníka, společnosti OKD a.s., IČO: 26863154, se sídlem Karviná, Stonavská 2179, PSČ 735 06, jsou po právu. V navazujících výrocích II. a III. bylo dále rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (dále jen „napadený rozsudek“).

Napadený rozsudek byl žalobci doručen dne 31. 7. 2017.

II.

Žalobce tímto podává proti všem výrokům napadeného rozsudku své odvolání, neboť napadený rozsudek považuje za nesprávný a nezákonný, jak bude podrobněji rozvedeno níže.

III.

Jak plyne přímo z napadeného rozsudku, Krajský soud v Ostravě žalobcem přihlášené pohledávky vůbec nezkoumal po věcné stránce.

Žalobcův žalobní návrh na určení pravosti a výše pohledávek byl Krajským soudem v Ostravě zamítnut s odůvodněním, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě nesplnil svou povinnost, když svou žalobu nepodal jak proti insolvenčnímu správci (tj. žalovanému č. 1), tak i proti insolvenčnímu dlužníkovi (tj. žalovanému č. 2), který pohledávky rovněž popřel.

Krajský soud v Ostravě (dále také jen „soud“) k tomuto v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl následující relevantní okolnosti:

- (i) Žalovaný č. 1 na přezkumném jednání dne 10. 8. 2016 popřel dílčí pohledávky žalobce v plném rozsahu co do pravosti z důvodu, že nárok na náhradu důlních škod je nedůvodný a nevznikl. Pro případ, že by bylo prokázáno, že nárok vznikl, žalovaný č. 1 popřel pohledávku rovněž co do výše s tím, že výše pohledávky by měla správně činit 1.000,- Kč.
- (ii) Žalovaný č. 2 na přezkumném jednání dne 10. 8. 2016 popřel dílčí pohledávky ve stejném rozsahu a ze stejných důvodů jako žalovaný č. 1.
- (iii) Dne 12. 8. 2016 potvrdil insolvenční soud usnesení schůze věřitelů ze dne 11. 8. 2016, kterým byla povolena reorganizace žalovaného č. 2.
- (iv) Z vyrozumění ze dne 16. 8. 2016 včetně dodejky ze dne 22. 8. 2016 měl soud zjistit, že dne 22. 8. 2016 bylo žalobci doručeno vyrozumění žalovaného č. 1 o popření jeho pohledávky jak žalovaným č. 1, tak i žalovaným č. 2. Soud měl dále zjistit, že žalovaný č. 1 měl ve svém vyrozumění poučit žalobce o tom, že může uplatnit své právo žalobou na určení pohledávek u insolvenčního soudu s tím, že popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem a věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla

popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy proti dlužníkovi. Soud tedy vzal za prokázané, že žalovaný č. 1 vyrozuměl žalobce o popření jeho pohledávky žalovaným č. 1 i žalovaným č. 2 a poučil jej, že může u insolvenčního soudu podat žalobu na určení pohledávky, a to jak proti žalovanému č. 1, tak proti žalovanému č. 2.

- (v) Dne 2. 9. 2016 podal žalobce žalobu jen proti žalovanému č. 1.
- (vi) Soud dne 28. 3. 2017 připustil, aby do řízení na stranu žalovanou přistoupil žalovaný č. 2.
- (vii) Soud se zabýval otázkou pasivní legitimace účastníků v tomto řízení, přičemž mj. uvedl, že podle ust. § 336 insolvenčního zákona není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek v reorganizaci obdobně § 190 až 202 (odst. 1). Popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci tytéž účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, ustanovení § 51 odst. 2 tím však není dotčeno; pro toto popření platí obdobně ustanovení o zjištění pohledávky týkající se insolvenčního správce. Jestliže dlužník popřel pohledávku při přezkumném jednání, které se konalo dříve, než nastaly účinky povolení reorganizace, nastávají účinky tohoto popření v reorganizaci dnem, kdy nastaly účinky povolení reorganizace; tento den je rozhodný i pro počátek běhu lhůt k podání žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky. Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku (odst. 2).
- (viii) Soud s odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2012, sp. zn. 29 ICdo 1/2011, a ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 29 Cdo 4515/2011, dále uvedl, že ust. § 410 odst. 1 a 2 a ust. § 336 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona jsou formulovaná prakticky totožně, z čehož lze dovodit úmysl zákonodárce, aby popření pohledávek dlužníkem v případě sanačních forem řešení úpadku dlužníka (při oddlužení a reorganizaci) vyvolalo shodné účinky. Popře-li za trvání účinků schválení oddlužení/reorganizace nebo při přezkumném jednání, které se konalo před schválením oddlužení/reorganizace, dlužník pohledávku nezajištěného věřitele, musí věřitel popřené pohledávky podat žalobu na určení její pravosti nejen proti insolvenčnímu správci, ale i proti popírajícímu dlužníku. Má-li mít popření pohledávky nezajištěného věřitele dlužníkem za trvání účinků schválení oddlužení/reorganizace nebo při přezkumném jednání, které se konalo před schválením oddlužení/reorganizace, vskutku stejné účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, nelze ust. § 16 odst. 1 a 2, § 192 odst. 1 a § 198 odst. 1 vykládat izolovaně, bez vazby na ust. § 410 odst. 2 (§ 336 odst. 2) insolvenčního zákona. Nelze přehlédnout, že insolvenční správce i dlužník mohou popřít pohledávku každý z jiných důvodů a žádnému z nich nelze upřít právo hájit své popření v incidenčním sporu zahájeném žalobou věřitele, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena. Byť insolvenční zákon v případě popření pohledávky dlužníkem výslovně pasivní legitimaci dlužníka (vedle insolvenčního správce) v incidenčním sporu neupravuje, lze ji dovodit právě z účelu sledovaného ust. § 410 a § 336 insolvenčního zákona, které popření dlužníka přiznává stejné účinky jako popření insolvenčního správce a které v mezích daného ustanovení přiznává dlužníku právo aktivně ovlivnit, jaké pohledávky a v jaké výši budou v rámci

oddlužení uspokojovány. Opačný názor, podle něhož by i v případě popření pohledávky dlužníkem ve smyslu ust. § 410 odst. 2 / §336 odst. 2 insolvenčního zákona nebyla v řízení o určení popřené pohledávky dána pasivní legitimace dlužníka, by přitom omezoval právo popírajícího dlužníka na holé popření, bez možnosti aktivní obhajoby takového popření v incidenčním sporu a tím v podstatě činil popěrné právo dlužníka bezzubým a zcela závislým na následném chování insolvenčního správce v incidenčním řízení, a v konečném důsledku by tak popřel samotný smysl ust. § 410 odst. 2 / § 336 odst. 2 insolvenčního zákona.

- (ix) Soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 29 Cdo 4515/2011, dále uvedl, že jestliže dlužník popřel nevykonatelnou pohledávku věřitele poté, co nastaly účinky povolení reorganizace, bylo na věřiteli popřené pohledávky, aby podal žalobu o určení pravosti, výše nebo pořadí popřené pohledávky nejen proti insolvenčnímu správci (který je dle § 16 odst. 2 insolvenčního zákona účastníkem incidenčního sporu vždy, i když pohledávku při přezkumném jednání sám nepopřel), ale i proti popírajícímu dlužníku.
- (x) V poměrech projednávané věci je při posouzení pasivní legitimace podstatné, že úpadek žalovaného č. 2 byl řešen reorganizací a nevykonatelnou pohledávku žalobce na přezkumném jednání popřel co do pravosti jak žalovaný č. 1, tak i žalovaný č. 2. V tomto případě je nezbytné, aby žaloba na určení pravosti a výše nevykonatelné pohledávky byla podána nejen proti žalovanému č. 1, ale i proti žalovanému č. 2. Za situace, kdy dojde k povolení reorganizace, má popření pohledávky ze strany dlužníka stejné účinky jako popření insolvenčního správce. Insolvenční správce a dlužník mají při popření pohledávky v režimu reorganizace v rozsahu shodného popření v incidenčním řízení specifické postavení dané povahou insolvenčního zákona.
- (xi) Ve vyrozumění žalovaného č. 1 doručeného žalobci je obsaženo poučení podle ust. § 198 a § 336 odst. 2 insolvenčního zákona o tom, že popření pohledávky dlužníkem v reorganizaci má tytéž účinky jako popření insolvenčním správcem a věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena žalovaným č. 2, podají žalobu vždy vůči žalovanému č. 2. V této souvislosti soud podotkl, že v reorganizaci je sice dlužník nadán samostatným popěrným právem, na což musí věřitel reagovat podáním žaloby proti dlužníkovi, avšak povinnost insolvenčního správce vyrozumět věřitele o popření jeho pohledávky se vztahuje i k popěrnému úkonu dlužníka dle ust. § 197 odst. 2 insolvenčního zákona. Dlužník sám tedy není povinen vyrozumět věřitele o popření pohledávky.
- (xii) Vyrozumění insolvenčního správce je obsahově určité, úplné a srozumitelné, obsahuje dostatečné poučení pro žalobce o tom, že jeho přihlášenou pohledávku popřel insolvenční správce a shodně s ním i dlužník a tedy, že incidenční žaloba musí být v případě povolení reorganizace podána proti insolvenčnímu správci i proti popírajícímu dlužníkovi ve lhůtě ve výzvě uvedené.
- (xiii) Žalobce musel žalobu v zákonem stanovené lhůtě podat jak proti žalovanému č. 1, tak i proti žalovanému č. 2, který rovněž pohledávku popřel. Jelikož lhůta k podání incidenční žaloby na určení pravosti

pohledávky proti žalovanému č. 2 uplynula dne 12. 9. 2016, nelze již tento nedostatek zhojit. Na tomto závěru dle názoru soudu nic nemění ani pravomocné rozhodnutí soudu o přistoupení žalovaného č. 2 na stranu žalovanou, jelikož při rozhodování o přistoupení dalšího účastníka do řízení soud neposuzuje otázku věcné legitimace tohoto účastníka. Soud s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 25/2013 uvedl, že úvaha o tom, zda návrh na přistoupení dlužníka do řízení byl učiněn včas, je vyhrazena věcnému posouzení žalobou uplatněného nároku.

- (xiv) Soud proto žalobu z důvodu nedostatku pasivní legitimace zamítl, neboť žalovaným v době určené pro podání žaloby měl být vedle žalovaného č. 1 rovněž i žalovaný č. 2.

IV.

Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a že soud dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním.

- A) Žalobce úvodem upozorňuje na skutečnost, že se nezúčastnil přezkumného jednání, které se v dané věci konalo dne 10. 8. 2016 a na kterém došlo k popření pohledávky žalobce jak ze strany žalovaného č. 1, tak i ze strany žalovaného č. 2.

Žalobci proto bylo dne 22. 8. 2016 doručeno písemné vyrozumění žalovaného č. 1 o tom, že žalobcova přihlášená nevykonatelná pohledávka byla na přezkumném jednání částečně popřena co do pravosti a co do výše 5.260.687,50 Kč ze strany žalovaného č. 1 a žalovaného č. 2, a to z takto definovaného důvodu: „*Pohledávku popíráme co do důvodu z toho důvodu, že přihlášený nárok na náhradu důlních škod je nedůvodný, nevznikl, přičemž pro případ, že by bylo prokázáno, že nárok na náhradu škody vznikl (což IS odmítá), popíráme pohledávku rovněž co do výše s tím, že správná výše pohledávky činí 1.000,- Kč.*“ (dále jen „Vyrozumění“).

Ve Vyrozumění bylo dále obsaženo poučení o tomto znění a této grafické podobě:

„Podle ustanovení § 198 odst. 1 InsZ, může věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena insolvenčním správcem, uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání. Tato lhůta však neskončí dříve, než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle ustanovení § 197 odst. 2 InsZ. Žaloba se vždy podává proti insolvenčnímu správci. Popře-li nevykonatelnou pohledávku Dlužník, žaloba se v souladu s ustanovením § 336 odst. 2 InsZ podává též proti Dlužníku. Pokud věřitel, jehož nevykonatelná pohledávka byla popřena, nepodá ve stanovené lhůtě proti insolvenčnímu správci u insolvenčního soudu žalobu na určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky, nebude k pohledávce popřené co do pravosti nadále v insolvenčním řízení přihlíženo a pohledávka popřená co do výše nebo pořadí se bude pokládat za zjištěnou ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření insolvenčním správcem.

Podle ustanovení § 198 odst. 2 InsZ, může věřitel popřené pohledávky v žalobě uplatnit jako důvod vzniku popřené pohledávky pouze skutečnosti, které jako důvod vzniku této pohledávky uplatnil nejpozději do skončení přezkumného

jednání, a dále skutečnosti, o kterých se žalobce dozvěděl později proto, že mu kupující ze smlouvy o prodeji podniku nebo jeho části neoznámil včas převzetí dlužníkovu závazku.“

Žalovaný namítá, že poučení, které bylo žalovaným č. 1 uvedeno ve Vyrozumění, nelze považovat za řádně provedené poučení ve smyslu požadavků stanovených právním řádem a zejména insolvenčním zákonem.

Žalovaný je, rozdílně oproti Krajskému soudu v Ostravě, přesvědčen o tom, že poučení uvedené žalovaným č. 1 ve Vyrozumění nelze považovat ani za obsahově určité, ani za srozumitelné, úplné či obsahově dostačující. Žalovaný naopak opakovaně upozorňuje na skutečnost, že poučení, které žalovaný č. 1 uvedl ve Vyrozumění, nebylo učiněno řádným způsobem, když bylo provedeno neurčitě, nesrozumitelně a nelze jej považovat za dostatečné po obsahové a věcné stránce.

Žalovaný č. 1 tedy dle názoru žalobce nesplnil svou zákonem uloženou povinnost a žalobce, který nebyl osobně přítomen na přezkumném jednání, řádně nepoučil tak, jak je vyžadováno insolvenčním zákonem a na něj navazujícími podzákonnými předpisy. Žalobce v této souvislosti upozorňuje na skutečnost, že poučení uvedené ve Vyrozumění neobsahuje řádné poučení podle ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona. Vyrozumění neobsahuje ani stručnou informaci, že byla povolena reorganizace žalovaného č. 2.

Žalobce výše v textu uvedl doslovné znění a přesnou grafickou podobu předmětného poučení provedeného žalovaným č. 1, a to z toho důvodu, aby se mohl odvolací soud řádně přesvědčit o tom, jakým způsobem insolvenční správce ve svém poučení zmínil (či spíše nezmnínil) dopady ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona. Dle názoru žalobce je zjevné, že existence a důsledky ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona byly žalobcem zmíněny zcela okrajově a naprosto nedostatečně, když žalovaný č. 1 vložil, jaksi mimochodem, do poučení o existenci a smyslu ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona jedinou větu následujícího znění: *„Popře-li nevykonatelnou pohledávku Dlužník, žaloba se v souladu s ustanovením § 336 odst. 2 InsZ podává též proti Dlužníku.“* Nelze pominout, že se bezprostředně před touto větou i bezprostředně za touto větou nachází poučení vztahující se k ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona. Rovněž tak nelze pominout, že v případě poučení dle ust. § 198 odst. 1 a odst. 2 insolvenčního zákona si poučení dle každého z těchto dvou odstavců (byť se jedná o odstavce stejného paragrafu) zasloužilo svůj samostatný odstavec, ve kterém je uveden v zásadě přepis celého dotčeného zákonného znění, přičemž označení těchto paragrafů a odstavců je pro lepší přehlednost provedeno za použití zvýrazněného textu. Naproti tomu je poučení o existenci a smyslu ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona provedeno jednou větou, která je bez jakéhokoliv zvýraznění a bez jakéhokoliv logického opodstatnění „schována“ do textu, jehož prostřednictvím žalovaný č. 1 prováděl poučení dle ust. § 198 odst. 1 insolvenčního zákona.

Navíc platí, že o smyslu a účelu ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona, který zní doslova takto: *„Popření pohledávky dlužníkem má v reorganizaci tytéž účinky jako popření pohledávky insolvenčním správcem, ustanovení § 51 odst. 2 tím však není dotčeno; pro toto popření platí obdobně ustanovení o zjištění pohledávky*

týkající se insolvenčního správce. Jestliže dlužník popřel pohledávku při přezkumném jednání, které se konalo dříve, než nastaly účinky povolení reorganizace, nastávají účinky tohoto popření v reorganizaci dnem, kdy nastaly účinky povolení reorganizace; tento den je rozhodný i pro počátek běhu lhůt k podání žaloby o určení pravosti, výše nebo pořadí pohledávky. Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena dlužníkem, podávají žalobu vždy vůči dlužníku.“, žalovaný č. 1 žalobce fakticky vůbec neinformoval. Žalobce totiž k tomuto ustanovení uvedl tuto jedinou větu „*Popře-li nevykonatelnou pohledávku Dlužník, žaloba se v souladu s ustanovením § 336 odst. 2 InsZ podává též proti Dlužníku.*“, která byla navíc umístěn v té části textu, kde nedává žádný smysl.

Žalobce dále poukazuje na fakt, že dle údajů obsažených v insolvenčním rejstříku není ani zdaleka jediným subjektem (věřitelem), který z důvodu zjevně vadného poučení provedeného insolvenčním správcem podal žalovu na určení pravosti a výše pohledávky toliko proti insolvenčnímu správci a nikoli i proti insolvenčnímu dlužníkovi. Rovněž tato skutečnost sama o sobě podává svědectví o tom, že poučení provedené insolvenčním správcem nelze považovat za srozumitelné a řádně provedené, neboť jej evidentně nepochopilo velké množství přihlášených věřitelů, kterým byla shodně jako žalobci popřena některá z jimi přihlášených pohledávek jak ze strany insolvenčního správce, tak i ze strany insolvenčního dlužníka. Všichni tito věřitelé, kterým se ze strany žalovaného č. 1 dostalo stejně zmatečného a obsahově zcela nedostatečného poučení jako žalobci, shodně jako žalobce podali své incidenční žaloby toliko proti insolvenčnímu správci (pro příklad lze upozornit na incidenční spory vedené např. pod sp. zn. 32 ICm 3286/2016, sp. zn. 32 Icm 3267/2016, sp. zn. 32 Icm 3270, sp. zn. 32 Icm 3249/2016 nebo sp. zn. 32 ICm 3258/2016).

Je třeba zdůraznit, že to byl výhradně žalovaný č. 1, kdo vypracoval Vyrozumění obsahující nezákonné poučení žalobce. Soud tuto skutečnost nemůže klást k tíži žalobce.

Žalobci navíc není jasné, ze které části Vyrozumění učinil Krajský soud v Ostravě svůj závěr o tom, že Vyrozumění lze považovat za obsahově určité, úplné a srozumitelné, a obsahující dostatečné poučení pro žalobce. **Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí a tvrdí, že se mu nedostalo řádného poučení, a to zejména o důsledcích a následcích ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona, což samo o sobě zakládá důvod pro zrušení napadeného rozsudku.**

Žalobce si tímto dovoluje apelovat na odvolací soud, aby si kriticky vyhodnotil všechny shora uvedené skutečnosti týkající se poučení provedeného žalovaným č. 1. Dle názoru žalobce bude stěžejní, aby byla kriticky vyhodnocena zejména otázka, zda lze poučení o existenci a dopadech ust. § 336 odst. 2 insolvenčního zákona, tak jak bylo provedeno žalovaným č. 1 ve Vyrozumění, pokládat za řádné poučení, které odpovídá požadavkům kladeným platnou právní úpravou a rovněž jeho smyslu a ochranné funkci. Rovněž tak bude nutné vyhodnotit otázku, zda smyslem takto vadně provedeného poučení nebyla snaha insolvenčního správce navodit situaci, aby věřitelé, jejichž pohledávky byly popřeny, nepodávali incidenční žaloby na insolvenčního dlužníka a aby tyto směřovali toliko proti insolvenčnímu správci.

Žalobce je přesvědčen, že poučení, kterého se mu dostalo ze strany žalovaného č. 1, nelze pokládat za poučení řádné, tj. za poučení vyžadované právními předpisy. Není proto možné, aby nastaly následky, kterých se žalovaný č. 1 a žalovaný č. 2 shodně dovolávali v rámci svých obranných tvrzení.

Pokud v poučení obsaženém ve Vyjádření absentuje poučení o následcích, k nimž může dojít v případě, že žaloba na určení nebude podána proti insolvenčnímu dlužníkovi, tak v souladu s rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 2010, sp. zn. 1 VSPH 226/2010-P4-9 (KSPH 37 INS 4678/2009) **nemohl počít ani běh lhůty k podání předmětné incidenční žaloby.**

Žalobce uzavírá, že závěr Krajského soudu v Ostravě, podle něhož bylo poučení provedeno ze strany žalovaného č. 1 řádně a v souladu s platnou právní úpravou, odporuje smyslu a účelu institutu poučení dle insolvenčního zákona. Tento závěr je navíc v rozporu se základními právními zásadami a rovněž se zásadami insolvenčního řízení (srov. ust. § 5 insolvenčního zákona), když díky němu došlo k nedovolenému zvýhodnění žalovaného a žalobce byl naopak nespravedlivě poškozen.

Pro dokreslení celé situace žalobce nadto upozorňuje, že z textu Vyrozumění ani nebyly zjištělné důvody, proč k popření vůbec došlo, když žalovaný č. 1 ve svém Vyrozumění nejprve uvádí, že popírá pohledávku co do výše, vzápětí však pohledávku co do výše 1.000,- Kč uznává, aniž by jakkoli blíže odůvodnil, proč má být pohledávka uznána právě v této výši. Navíc platí, že žalobce v rámci své přihlášky uplatnil celkem 3 dílčí pohledávky a žalovaný ve Vyrozumění vůbec neuvedl, které konkrétní dílčí pohledávky popírá, případně kterou konkrétní dílčí pohledávku uznává co do výše 1.000,- Kč. **Žalobce je tedy přesvědčen, že Vyrozumění je svým obsahem zcela nedostatečné, přičemž jeho vágnost a určitá nesmyslnost odporuje požadavkům, které platná právní úprava pro tento typ právního jednání stanovuje.**

- B) Žalobce je přesvědčen, že nelze brát zřetel na veškeré právní hodnocení a jiné relevantní závěry, které Krajský soud v Ostravě učinil na základě rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 7. 2012, sp. zn. 29 ICdo 1/2011, a rovněž rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 1. 2013, sp. zn. 29 Cdo 4515/2011.**

Důvodem je skutečnost, že předmětná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR nejsou v dané věci použitelná, a to s ohledem na skutečnost, že se obě tato rozhodnutí vztahují k případům, na které dopadalo jiné znění insolvenčního zákona. Konkrétně platí, že závěry, které byly v předmětných rozhodnutích přijaty nejvyšším soudem ČR, jsou poplatné faktu, že Nejvyšší soud ČR v těchto věcech posuzoval případy dle insolvenčního zákona ve znění účinném do 30. 3. 2011, tedy ve znění, v němž měly dotčená ustanovení insolvenčního zákona, a to zejména ust. § 197 odst. 2, ust. § 198 odst. 1 a odst. 2, ust. § 336 odst. 2 a ust. § 410 odst. 2, zcela jinou podobu, než jaká se vztahuje na aktuálně posuzovanou věc. **Závěry učiněné Nejvyšším soudem ČR v předmětných rozhodnutích tak nejsou a ani nemohou být na projednávanou věc relevantní a příléhavé.**

Žalobce proto považuje hodnocení Krajského soudu v Ostravě, které bylo tímto soudem ve věci učiněno na základě předmětných rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a které je podrobněji popsáno výše v textu, a to zejména v čl. III pod body (viii), (ix), (x) a (xi), za zcela vadné a naprosto nepřiléhavé.

- C) Žalobce nesouhlasí se závěrem Krajského soudu v Ostravě, podle něhož má platit následující: „ ... *povinnost insolvenčního správce vyrozumět věřitele o popření jeho pohledávky se vztahuje i k popěrnému úkonu dlužníka dle ust. § 197 odst. 2 insolvenčního zákona. **Dlužník sám tedy není povinen vyrozumět věřitele o popření pohledávky.***“

Dle názoru žalobce odporuje citovaný závěr Krajského soudu v Ostravě principu samostatnosti popěrných práv insolvenčního správce a insolvenčního dlužníka, jak je dovozováno z konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR. Dle názoru žalobce je třeba mít na zřeteli skutečnost, že insolvenční správce je subjektem zcela odlišným od insolvenčního dlužníka. Současně platí, že insolvenčního správce nelze považovat ani za zmocněnce či zástupce insolvenčního dlužníka.

Žalobce má za to, že insolvenční správce a insolvenční dlužník disponují samostatnými popěrnými právy a tedy úkon učiněný kterýmkoli z nich nelze považovat za úkon učiněný i tím druhým z nich. Žalobce je tedy přesvědčen, že Vyrozumění sepsané a podepsané žalovaným č. 1, ve kterém žalovaný č. 1 okrajově zmínil, že došlo k popření pohledávky i ze strany žalovaného č. 2, nemůže být relevantním podkladem, ze kterého žalobce mohl a měl dovozovat, že zde existuje důvod k podání incidenční žaloby rovněž proti žalovanému č. 2. Pokud by např. žalovaný č. 2 vzal své popření kdykoli po přezkumném jednání zpět, tak by incidenční žaloba podaná žalobcem na základě Vyrozumění proti žalovanému č. 2 byla zcela nedůvodná a muselo by dojít k jejímu zamítnutí.

Žalobce je toho názoru, že samostatnost popěrných práv insolvenčního správce a insolvenčního dlužníka v sobě musí logicky zahrnovat také povinnost insolvenčního dlužníka řádně vyrozumět své věřitele o skutečnosti, že došlo k popření jejich přihlášených pohledávek insolvenčním dlužníkem.

Dle přesvědčení žalobce tedy v projednávané věci existovala jediná zákonná možnost – dlužník č. 2 musel poslat žalobci, který se nezúčastnil přezkumného jednání, své vlastní separátní vyrozumění o tom, že popřel jeho přihlášenou nevykonatelnou pohledávku. Pokud žalovaný č. 2 takového vyrozumění žalobci nikdy neposlal, nemohla žalobci začít běžet ani lhůta pro podání incidenční žaloby proti žalovanému č. 2.

- D) Žalobce je navíc přesvědčen, že žalovaný č. 2 je ve sporu věcně legitimován, neboť Krajský soud v Ostravě pravomocně rozhodl o přistoupení žalovaného č. 2 do řízení, a to navíc dlouho předtím, než bylo zahájeno soudní jednání a tedy žalovaný č. 2 mohl ve sporu řádně uplatňovat a hájit svá práva.

Důkazy:

- *Vyrozumění žalovaného č. 1 o popření nevykonatelné pohledávky ze dne 16. 8. 2016 (již založeno ve spise)*
- *Usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 32 ICM 3179/2016-25, jímž bylo rozhodnuto o přistoupení žalovaného č. 2 na stranu žalovanou (již založeno ve spise)*
- *Incidenční žaloba podání žalobce (již založeno ve spisu)*
- *Rozsudek rajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2017, č. j. 32 ICM 3179/2016-63 (již založeno ve spisu)*
- *Žalobcova přihláška pohledávek ze dne 29. 6. 2016 (již založena ve spisu)*
- *Protokol o přezkumném jednání (již založen ve spisu)*
- *S výhradou dalších důkazů*

V.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby Vrchní soud v Olomouci, jakožto soud odvolací, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání.

Mgr. Jiří Lapin
pověřený zaměstnanec ČEZ Distribuce, a.s.